

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2022. február 27.
(vasárnap)**

Horváth Géza

„TALÁLTAM VÁLTSÁGDÍJAT”

Énekek: 267; 297,1-3. 7-9; 468,1. 4-6

Alapige: Mt 16,26

Imádkozzunk!

Ó, bárcsak így vallanánk az életünkre, hitünkre, lelkeségünkre nézve, Urunk, hogy: egyedüli reményünk te vagy! Bocsásd meg nekünk, hogy életünk elfolyt idejében, amikor még nem hozzád tartoztunk, nem téged követtünk, nem téged szeretünk, másba vetettük reménységünket és bizodalunkat! Lehet, hogy tárgyba, gazdagságba, vagyonba, önmagunkba, tehetségünkbe, de köszönjük, ha eljuttattál bennünket arra: nincs másban dicsekvésem, nincs másban boldogulásom, csak tebenned, ezért az egyedüli remény te vagy!

Köszönjük, hogy az énekíró is számot vetett azzal, hogy az életében mit tart értéknek, mit tart fontosnak. Mi az, amit ha elveszít, mégsem omlik össze, mégsem roppan össze a teher alatt. Ahogy az első keresztyének, még ha vagyonukat elrabolták is, tudtak örülni, mert tudták, hogy amit soha el nem veszíthetnek, amit senki el nem lophat, amit a rozsda nem tud megemészteni és a tolvaj nem tud ellopni, az örökre megmarad. Köszönjük, hogyha ilyen kincsünk vagy te nekünk, drága Urunk, és hogyha ilyen drága nekünk a benned kapott új élet és megváltás.

Köszönjük neked, hogy tanítasz bennünket már évek óta, amikor olyan dolgok történnek a világban körülöttünk, amikről azelőtt azt mondtuk, hogy ilyen nem eshet meg. Tanítottál bennünket a járvány által arra, hogy bizony, igaz a te igéd, amikor majd hallunk járványokról, háborúkról és háborúk híreről. Ezen a mai vasárnapon döbbenjen meg a mi szívünk, Urunk, és lássuk meg azt, hogy valóban mire képes az ember ösztöne, hatalomvágya, pénzéhsége, hogyan öli egyik a másikat egy-egy harcban! De ne csak az a háború legyen előttünk, amiről hallottunk a hírekben, hanem az a lelki harc is, az az ideológiai harc, ami ebben a világban folyik, és amelynek részesei vagyunk!

Hadd kérjünk azokért a területekért, ahol háború van, békétlenség, nyugtalanság, nyomorúság, ott is bizonyára van istentisztelet a mai napon! Ott is meg-

„TALÁLTAM VÁLTSÁGDÍJAT”

szólalnak a harangok, ott is énekelnek. Engedd, hogy rád tudjanak nézni, belőled merítsék az erejüket, hitüket, reménységüket! Urunk, taníts minket is a te előtted való megállásra, amikor el kell számolnunk egymással! Köszönjük neked az Úr Jézus Krisztus áldozatát, váltságát, amely örökre elég nekünk.

Kérünk, hogy szólj hozzánk igéden keresztül!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét olvasom a Máté írása szerinti evangélium 16. fejezetének a 26. verséből a következőképpen: *„Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, a lelkében pedig kárt vall? Vajon milyen váltságot adhat az ember az ő lelkéért?”*

Kedves testvérek, a Máté evangéliuma 16. fejezetében Péter nagy vallástétele után, hogy „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia”, „kezdte Jézus jelenteni a tanítványainak, hogy neki Jeruzsálemben kell mennie, és sokat kell szenvednie a vénektől, főpapoktól és írástudóktól, és meg kell öletnie, és harmadnapon feltámadnia”. Péter erre úgy reagál, hogy: „mentsen, Uram, nem eshetik ez meg teveled!” Majd Jézus tovább folytatja a tanítást, és az ő követéséről beszél: ha valaki ő utána akar menni, tagadja meg magát, vegye fel az ő keresztyét és kövesse őt!

Ekkor hangzik el ez a két kérdés, amelyet Jézus nemcsak Péternek, az apostoloknak, azoknak, akik ott hallották, hanem nekünk is feltesz: *„Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, a lelkében pedig kárt vall? Vajon milyen váltságot adhat az ember az ő lelkéért?”* Nemcsak azt kell megnéznünk, hogy milyen versek, milyen történések előzik meg ezt a két kérdést a Bibliában, hanem azt is, hogy mi követi! Hogyan folytatja Jézus? Utána arról beszél, hogy az Emberfia visszajön az ő angyalaival az ő dicsőségében, és akkor megfizet mindenkinek cselekedete szerint.

Tehát, ha így egyben nézzük Jézusnak ezt a tanítását, akkor úgy is meg lehetne fogalmazni, hogy egyszer majd lesz egy nagy elszámolás. Úgy van ez, mint amikor valamit csináltatunk a lakásunkban, és mestert hívunk. Azt szoktuk mondani, hogy kétszer örülünk: amikor bejön, meg amikor elmegy. Aztán jön az elszámolás. Elszámolunk egymással anyag- és munkadíj tekintetében. Jézus arról beszél az övéinek, hogy egyszer majd lesz egy nagy elszámolás. Megfizet az Emberfia mindenkinek az ő cselekedete szerint.

Ezzel Jézus kiterjeszti az érdekeltek körét. Mi úgy gondolhatnánk, hogy ez a tanítványokra, az akkori apostolokra, a vallásos emberekre, meg az egyházra tartozik. De, testvérek, Jézus azt mondja, megfizet mindenkinek az ő cselekedete szerint, és a Biblia beszél arról az ítéletről, amelyik majd következik, amikor ennek a világnak vége lesz, melyet a hitvallásunkban mindig meg is vallunk, hogy „Jézus visszajön ítélni élőket és holtakat”, ezzel kiterjeszti az érdekeltek körét, hogy ez mindenkire vonatkozik. Azokra is, akik nem tartoznak úgymond az egyházhoz vagy a hívők közösségéhez. Nem tartják magukat vallásosnak még a maguk módján sem, hanem egyenesen ateisták, istentagadók, Isten nélkül élők.

Ez azonban rájuk is vonatkozik, mert azt mondja Isten igéje: „... elvégzett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután az ítélet.” Tehát van, amit sen-

ki sem tud kikerülni – legyen akár hívő vagy hitetlen, gazdag vagy szegény – azt, hogy meg kell halnunk. Erre nem nagyon szoktunk gondolni, mert a Sátán ebben a tekintetben is mintegy leplet tesz a szemünkre, hogy ne is gondoljunk ilyet.

Tudjátok, több évig dolgoztam idősek otthonában, és így elég sok idős emberrel volt kapcsolatom, olyanokkal, akik már közelítettek a mezsgyéhez. Legtöbbjüknek súlyos betegsége volt, maga az időskor is, tehát nagyon a halál közelében voltak. És alig-alig találtam olyanra közülük, aki beszélt volna arról, hogy „hát, igen, én is meg fogok halni!” Meghalhat a szomszéd szobában valaki, meghalhat a másik, de ez velünk nem történhet meg! Egyszer egy sírásót megkérdezett egy lelkész: mondja, maga gondolt arra, hogy egyszer a maga sírját is megássák? Azt mondta a sírásó: erre nem gondoltam. Hát ő mindenki sírját megássá, de arra, hogy egyszer majd az ő sírját is megássák, arra nem gondolt!

Tehát, testvérek, Jézus Krisztus előrevetít nekünk egy majdani elszámolást. Ezt azért kell mindenképpen megemlíteni, hogy a mai igénk értelmét, üzenetét, tanítását megértsük! Jézus Krisztus tulajdonképpen azért beszélt arról, hogy neki sokat kell szenvednie a vénektől, főpapoktól, írástudóktól, meg kell öletnie és harmadnap fel fog támadni, mert ő már ezt úgy mondta, hogy az ő drága váltságghalála része lesz ennek az elszámolásnak.

Éppen ezért teszi fel Jézus ezt a két kérdést, amely vonatkozik mindenkire, aki meg fog halni: „Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, a lelkében pedig kárt vall? Vajon milyen váltságot adhat az ember az ő lelkéért?” Vagy, ahogy a múlt század egyik görög professzora fordította: „Vagy mit fog adni az ember az életéért cserébe?” Majd látjuk, hogy erről is szó van itt!

Péternek tehát Jézus azt a tanítást akarja adni, hogy valami olyan dologba kell kapaszkodnia, valami olyan dolgot kell megszerezni, amit akkor Isten igazságának fel tudunk mutatni, ami bennünket megment, bevisz az életre! Arra az örök életre, melyet Isten készített az ő gyermekeinek. Magyarán, Jézus Krisztus megkérdi, hogy lesz-e valami a kezében, lesz-e valamilyen váltság, amit oda tudsz adni a lelkedért?

Itt az első kérdés arra vonatkozik, hogy egyrészt voltak, akik azt gondolták: nem lesz ilyenre szükség; másrészt pedig azt keresték és azt hajszolták, amiről kiderül, hogy nem ér semmit, ott nem tudom felmutatni. Gondoljatok arra a gazdag emberre, akiről beszélt az Úr Jézus Krisztus! Az ember ezt mondta: „én lelkem örülj, sok javaid vannak sok esztendőre eltéve!” Biztosítva van a jövőd! Van tőkéd! Még épít nagyobb csűröket, és betakarítja a gabonát. És elhangzott egy mondat, ami szintén erre figyelmezteti: de mi lesz, ha még az éjjel elkérik a te lelkedet; még az éjjel meghalsz? Mi lesz azzal, amit gyűjtöttél? Persze, lehet mondani, hogy majd öröklik a gyerekek, az unokák! Igen ám, de téged hogy fog ez menteni? Te mit tudsz akkor felmutatni?

Éppen ezért van megírva a Lukács evangéliuma 16. fejezetében is a gazdag és a Lázár története, amiben azt olvassuk, hogy egy ember minden nap dús lakomát tartott, bíborba és patyolatba öltözött, de egyszer meghalt és eltemették. Itt hiába élte az életét úgy, ahogy élte, ami lehet, hogy sok embernek kívánatos vagy irigylésre méltó volt! De mi lesz akkor, ha lejár ez a hetven, vagy ha feljebb, nyolcvan esztendő? Akkor vajon mit tudunk felmutatni? Mi lesz az elszámoláskor? Van-e

„TALÁLTAM VÁLTSÁGDÍJAT”

olyan valami, amit én ebben az elszámolásban, mint értéket, hozok magammal, fel tudok mutatni, ami engem ott megmentene? Ami Istennek a bűn miatti haragját megoldaná, és ítélet helyett kegyelmet gyakorolna az igaz Bíró, a mi Istenünk?

Így mondta egy múlt századi kedves igehirdető: „Az Istenhez való viszonyunk, jobban mondva, az ő mi hozzánk való viszonya az elsődleges kérdésünk.” Magyarán: ebben az ítéletben Isten hogyan fog viszonyulni hozzánk? Vajon azt fogjuk-e hallani, hogy „jól vagyon, jó és hű szolgám”, vagy pedig azt, hogy „távozzatok a külső sötétségre”? „Avagy milyen váltságot adhat az ember az ő lelkéért?” – ezalatt a Biblia azt érti, hogy mindaz, ami az ember személyét élő, gondolkodó, cselekvő, döntést hozó emberré teszi, benne egész értelmével, tudatával, ismeretével.

Ezt akkor értettem meg, amikor tanulmányoztam az Lukács evangéliuma 16. fejezetéből a gazdag és Lázár történetét. Már az előbb említettem, hogy a gazdag, akiről azt olvassuk, hogy mit csinált életében, egyszer meghalt, eltemették, de van folytatás: azt mondja később az ige, hogy felemelte szemeit a pokolban, és beszélt Ábrahámmal, mert gyötörtetett a lángban – ez nem a tisztítótűz! –, hogy „küldd el Lázárt az én apám házához, mert van őt testvérem!”

Akkor észrevettem, hogy noha meghalt, de mintha minden folytatódna, csak nincs bíbor és patyolat, nincs nagy lakoma! De ő maga, egész gondolkodása, ismerete, lénye tudja, hogy vannak testvérei otthon, és ide fognak azok is kerülni. Már tudja, az lenne a megoldás, hogy halljanak evangéliumot: küldd vissza Lázárt, hadd tegyen nekik bizonyosságot! Aztán még vitatkozik is: „de nem úgy, atyám, Ábrahám, hanem ha a halottak közül megy valaki, akkor majd megtérnek!” Még azt is tudja, hogy meg kellene térniük.

Tehát, hiába szerepel itt az a szó, hogy „pszüché”, a Biblia egésze alapján az egész személyiséget jelenti! A gazdag pedig meghalt. Eltemették azt a 70-80 kg anyagot: csontokat, húst, meg inakat, de csak azt. Ő maga pedig felemelte szemeit a pokolban. Amikor a gonosztevő ott volt a kereszten, Jézus mit mondott neki: „még ma velem leszel a paradicsomban!” Pedig a kereszten ott volt a teste. Ott halt meg, ott is hagyták. Jézus testét levették, mert Isten ellenáll az emberi gonoszságnak: eddig és ne tovább! A többieket pedig otthagyták elrettentésül, hogy így járnak a gonosztevők, a szökött rabszolgák, az embergyilkosok. Akikre ítéletet hoznak, ez vár rájuk: otthagyják. Jézus mégis mit mond neki? „Még ma velem leszel!” Azért, mert a kereszten csak a teste van.

Testvérek, ez a mai igénk elénk adja, egyrészt azt, hogy lesz elszámolás, másrészt pedig azt, hogy nagyon drágák vagyunk. Ennek a szónak, hogy „ellenérték”, eredetileg „váltság” vagy „váltságdíj”, van olyan jelentése is az eredeti szövegben, hogy „csereeszköz”. Ennek az értékét odaméri az egész világhoz: „ha az egész világot megnyered is”. De ha gazdagabb is vagyok, mint a föld tíz leggazdagabb embere, Jézus mit mond rá? „Ha az egész világot megnyered is...” Amikor az elszámolás van, akkor úgy látszik, az emberi lélek olyan drága, hogy ez nem jön számításba! Ez mind kevés, még ha az egész világot megnyerem is. Ilyen drága a lélek, mégpedig azért, mert Isten teremtette! Az ember úgy lett élő lélek – mondja a Mózes 1. könyvében az ige –, hogy Isten a saját Lelkéből lehelt belé.

Milyen jó lenne, ha ezt tudnák azok a hitetlenek, az elveszettek, akiknek nincs reménységük; akik öngyilkossággal foglalkoznak; akik azt mondják: nincs tovább,

minden út bezárult előttem! Milyen jó lenne, ha ezt tudnák: a te életed drága Isten szemében! Sátán szemében is drága volt, azért rabolta el, azért csapott be, hogy őhozzá tartozz. Ez történt a bűnesetben. Azért drága a lélek, mert Isten arra teremtette, hogy ezzel áldjuk az Urat. A 103. Zsoltárban olvassuk: „Áldjad én lelkem az Urat, és egész bensőm az ő szent nevét!” Ez a lélek az, amely a Prédikátor könyvének 12. fejezete szerint megtér Istenhez, aki adta azt. Ez a lélek olyan drága, hogy az elszámolásnál csak egy valami jöhet szóba: valamilyen váltság, valamilyen csereeszköz. És láttuk, hogy ez az egész világ nem csereeszköz. Ha minden vagyonomat odaadnám is – mondja az 1Kor 13. fejezete – kiderül, hogy a minden vagyon sem sokat ér. Semmi vagyok, váltságot kell adni, és ez az egész Szentírásan átvonul!

Az egyik legmegdöbbentőbb ige a Jób 33,24-ben van, amikor Elihu, meg a barátok Jóbót vigasztalják több-kevesebb sikerrel, és Elihu kimond egy félelmetesen igaz mondatot: „És az Isten könyörül rajta, és azt mondja: Szabadítsd meg őt, hogy ne szálljon a sírba; váltságdíjat találtam!” Vagy egy másik fordítás szerint: „Mondd meg neki, nem kell meghalnia, találtam váltságdíjat!” Tehát már az Ószövetségben is felhangzik egy gyönyörű vallomás arról, hogy Isten előtt a majdani elszámolásunk nem reménytelen helyzet, mert van váltságdíj! Van csereeszköz, van ellenérték!

Azért szép ez a szó, hogy „ellenérték”, „csereeszköz”, mert amikor valamit cserélünk, akkor mindig figyelünk arra, hogy az értéke azért megegyezzen. Senki nem cserélne el egy Trabantot egy Audiért, igaz? Azért, mert ha cserélünk valamit, akkor úgy cserélünk, mint például iskolás koromban matricáért matricát adtunk. Nem úgy, hogy matricáért egy szép, értékes könyvet! Az ellenérték azért ellenérték, mert körülbelül ugyanolyan.

Itt az ellenérték azt jelenti: valami olyan, ami Isten igazságának elég, azért, hogy Ő ne ítéljen, hanem kegyelmet adjon. Jób könyvében felhangzik ez. Ott van az evangélium, a megváltás, a Golgota keresztje, mert azt mondja Elihu – nem tudom, tudta-e mit mond, de a Lélek tudta –, találtam váltságdíjat, van valami váltságdíj!

Még fiatal voltam, amikor jöttek Stuttgartból az Evangéliumi Iratmisszió könyvei, hacsak a határon el nem vették, és én is kaptam egyet. A bennük lévő történetek közül az egyik különösen megfogott, és a hitem indulását ehhez is kötöttem. Több ilyen volt, de erre nagyon határozottan emlékszem! Nem is tudom, hogy valóban megtörtént-e vagy nem, de arról szólt a történet, hogy II. Miklós cárnak volt egy magas rangú katonai beosztottja, aki a közelében volt, és ez a katona – ma így mondanák – játékfüggő volt. Az egész vagyonát eljátszotta kártyán, sőt adósságot is csinált. Az egyik este teljesen elkeseredve leborult az íróasztalához. Ott volt előtte a sok kötelezvény, ígérvény. Eljátszotta azt is, ami nincs, amire majd csak ígéretet tett. Odatette maga mellé a pisztolyát, hogy majd főbe lövi magát, mert félt a számonkéréstől.

És amikor ezen gondolkodott, akkor önkéntelenül is erre a listára, amin a nagy-nagy tartozása volt felírva, odaírt egy mondatot: ki fogja ezt kifizetni? Olyan sokat töprengett, hogy elfáradt és elaludt. Hajnalban, amikor felébredt, látta, hogy a kérdés után valaki odaírt egy mondatot, amíg ő aludt. Ez a mondat így hangzott: „én, II. Miklós cár”. Így kiderült, hogy a cár ott járt.

„TALÁLTAM VÁLTSÁGDÍJAT”

Hát engem, mint fiatal, ez annyira megfogott: ki fogja ezt kifizetni? Itt a nagy elszámolás, a nagy adóssághalmaz! Ki fogja kifizetni? Bűneim terhei sújtanak. Milyen elégtétel lehet? Hát olyan, aki ki tudja fizetni. Hiába ment volna oda a másik társa, aki vele azonos rangban volt, ő nem tudta volna kifizetni, mert neki ahhoz nem volt muníciója, de a cár ki tudta fizetni.

Amikor Jézus erről beszél, hogy vajon te milyen váltságdíjat adhatsz a lelkedért; vajon mi az az ellenérték, ami az Istent kiengeszteli, ami az Isten haragját megoltja, ami miatt kegyelmes ítéletet fog gyakorolni, és nem kárhozatra vivőt, erre itt van a Bibliában a válasz! Amire kevés lenne az egész világ, a világ minden megszerzett kincse, gazdagsága, értéke, egyvalami mégis elég: Jézus Krisztus váltsága, halála! Ezt Péter apostol az 1Pt 1,18 versében így írja: „nem veszendő holmin, aranyon és ezüstön” – mert az arany és ezüst ebben a kérdésben veszendő volt, nem beszámítható érték –, „hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen Bárány véren váltattatok meg.” Így mosattatok, tisztultatok meg, nincs más elégtétel!

Erre a kérdésre, hogy „micsoda váltságot adhat az ember az ő lelkéért?”, volt idő, amikor az egyház adott válaszokat, de amikor Luther a reformációban világgosságot kapott az Úristen Szentlelke által és kegyelméből, akkor meglátta, hogy amit akkor az egyház mond, azt lehet, hogy az egyház mondja, csak a Biblia nem mondja! Az egyház azt mondta: „persze, van váltságdíj, imádkozz, böjtölj sokat, legfőképpen adakozz sokat!” „Szedd össze magad!” Csak Jézus arról beszél, hogy még ha az egész világot megnyerném is, ha mindent odaadnék is, Isten azt mondaná, hogy ez még mindig kevés! Nagyon sok ige beszél erről a Szentírásban. Itt tehát nagy a tét, hogy majd egyszer ne elítélő határozatot kapjunk, hanem kegyelmes ítéletet! Ennek nagy volt az ára, nagy volt a tétje: Jézus Krisztus áldozata és halála!

A mai igének az a kérdése, hogy te hogyan válaszolsz erre a váltságra? Olyanban bízol, olyat akarsz megszerezni, ami lehet, hogy ezt a földi életet egy kicsit elviselhetőbbé vagy összkomfortosabbá teszi? Amit keres az ember: az egész világot vagy legalább a világnak egy kis részét megnyerni. Ami ezt az életet összkomfortossá teszi. De az a kérdés, hogy ezt az egyetlen váltságdíjat, csereeszközt hittel megragadod-e, magadévá teszed-e, és annak értékét a magad életére nézve elismered-e? Olyan szép, ahogy énekeljük: „Véredbe rejtve én tiszta s igaz vagyok. Bárány, légy áldva, ki elvérezél, S értem mindent elvégezél!” Vajon magadhoz kapcsolod-e Jézus váltságát? Neked ez az érték, vagy pedig az, amit elveszíthetsz, amit ellophatnak, ami inflálódhat?

Sokat gondoltam ezekben a napokban azokra, akik Ukrajnából menekülve tényleg mindent hátrahagytak. Lehet, hogy az egész életük munkáját, amit összeraktak. Ne luxusra gondoljunk, csak egy lakásra, házra, amit összehoztak verítékezve, sok lemondással! Az a kis föld, az a kis kert, amit megműveltek, bevetettek. Az a néhány állat, amihez úgy ragaszkodik a mi szívünk is sokszor, mintha családtagok lennének, mert megszoktuk, és egyszer csak ott kell hagyni! Vagy egyszerűen majd felrobban, elvész vagy semmivé lesz, és menni kell, menteni kell az életet.

A mai igénk azt mondja, hogy a lelkünket kell menteni! Jó volt olvasni nemrég egy hívő testvérünk sorait, aki készült az elmenetelére. A következőt írta le: „Jézus Krisztus Megváltómmá lett. Azóta próbáltam hívő életet élni; nem mindig

sikerült. De egyben biztos vagyok, hogy Jézus Krisztus megváltott, és ezért számomra a halál átmenet ebből az életből abba, amit Jézus előre elkészített az őt szeretőknek.” Mivel ismertem ezt a testvérünket, ennek fényében még jobban ragyogott nekem ez a néhány mondat, amikor leírta, hogy „próbáltam hívó életet élni; nem mindig sikerült”.

Igen, ezt elmondhatjuk mindannyian: nem mindig sikerült. Lehet, hogy el estünk, elbuktunk, megkísértettünk, bűnbe estünk, nem mindig sikerült, de egyben biztos vagyok! És ez itt a lényeg, testvérek, hogy ebben biztosak legyünk! Ezt magunkhoz kapcsoljuk! Ezt el ne eresszük! Ahogy az énekíró írta, amit énekelünk: „Maradjon meg mellettem Szerelmed és a hit; Csak azt el ne veszítsem...” Az a lényeg, ha el tudod mondani: egyben biztos vagyok, hogy Jézus Krisztus kifizette a váltságdíjat! Eleget tett Isten igazságának, és ezt én hit által megragadtam, elfogadtam. Felragyogott az arcom bűneim bocsánatában, örvendező lelki életet kezdtem el élni, és biztos vagyok benne... Hogy' mondja Pál apostol? „... ő az én nála letett kincsemet meg tudja őrizni ama napra”, és majd elveszem az élet koronáját. Ha itt megáldoztatom, ha elköltözöm, de el van téve nekem. Miért? Azért, mert az elszámolásnál majd fogom tudni és fogom látni, hogy minden kegyelem.

Olyan jó, hogy most ezt az igét éppen akkor olvashattuk, amikor úrvacsora is van, mert nemcsak hallhatjuk ennek igazságát, hanem láthatjuk valóságát is, hogy mit adhat az ember váltságul az ő lelkéért! Kérlek titeket, hogy így úrvacsorázzunk ma, és így vegyük magunkhoz azt a darab kenyeret és azt a korty bort, hogy gondoljunk erre az ígére: mit adhat váltságul az ember a lelkéért! És hogyha megfogalmazzuk magunkban, hogy én semmit, de ő mindent odaadott, az úrvacsorában azt látjuk, hogy mely igen nagy volt váltságunknak ára.

Ezért, ennek hálaival, örömeivel járuljunk majd az Úr szent asztalához, mert valaki váltságot adott, az ő maga életét! Szent, igaz és tiszta életét tette le értem váltságul, zálogul, csereeszközül, ellenértékül. Áldott legyen az Úr Jézus Krisztus ezért!

Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk, kérünk téged, hogy készítsd a mi szíveinket, életünket, lelkünket arra, hogy egyszer el kell számolnunk! Bocsásd meg, hogy bennünket is sokszor megérint a világ fejedelmének kísértése, amely arra akar ösztönözni, hogy csak ez a néhány évtized legyen a szemünk előtt, amit itt élünk! Hogy az legyen a fontos, mit tudunk itt megszerezni, begyűjteni, esetleg mit tudunk utódainknak átadni, rájuk hagyományozni!

Köszönjük, Urunk, hogy elmondod nekünk, a világ leggazdagabb embere is csak úgy megy el, mint egy koldus, mert előtted nem tud felmutatni semmit. Se a bankbetétet, se a hitelkártyáját, nem tudja felmutatni a takarékszámláját sem. Úgy szeretnénk odajárulni az Atya színe elé majd az ítélet napján, hogy semmit nem hozva, mégis a keresztbe fogózva, meztelenül, de úgy, hogy felruházol és megszánasz bennünket!

Köszönjük, hogy ez csak azért lehetséges, mert Jézus Krisztus életét adta, kifizette az adósságot. Köszönjük, hogy Pál is ezért nézhetett boldogan a keresztre,

„TALÁLTAM VÁLTSÁGDÍJÁT”

hogy ott az adóslevele el van rendezve, bűnei meg vannak bocsátva. Ezért hadd nézzünk rád, Úr Jézus Krisztus, hiszen te vagy bűnbocsánatunk forrása! Hadd imádkozzunk hozzád most megint a nyomorúságból, ami ezen a világon van! Kérünk téged, hogy te segítsd az elesetteket, a háborús övezetben lakókat! Te segíts ott minden embert, különösképpen a te népedet, megváltott gyermekeidet, Urunk! Kérünk, hogy vigyázz rájuk: fiatalokra, középkorú férfiakra, akiket besoroznak, vagy összefognak katonának, kiküldenek a frontra, és szánd meg ezeket a családokat, könnyeiket, nyomorúságukat!

Köszönjük, Urunk, hogy mi tudhatjuk, nem a nagyhatalmak kezében van a világ sorsa, élete, hanem a te kezében. Te irányítasz mindent, és akaratod nélkül semmi még csak meg sem mozdulhat. Kérünk azért téged, hogy légy nekünk is őriző Pásztorunk, Úr Jézus Krisztus, hogy el ne bizakodjunk, és ne a vagyomba, világi kincsekbe, javakba vessük a bizalmunkat, amelyek mulandók és értéktelenek! Keressük az örök értékeket, amelyeket soha el nem veszíthetünk benned és általad!

Ámen.

468,1.4-6 ének

1. Zengd Jé - zus ne - vét, zengd, vi - lág,
Öt, an - gya - lok, áld - já - tok!
Fel - é - ke - sít - ve hom - lo - kát,
Ki - rály - lyá Jé - zust, Jé - zust
ko - ro - náz - zá - tok!

4. Ti, bűnösök, mert ő hordott / Tiértetek kint s átkot,
És szent vérével áldozott: / Királya Jézust, Jézust koronázzátok!
5. Ti, népek, törzsek, kik bárhol / Az ő szavát halljátok:
Nagy jóvoltaért hálából / Királya Jézust, Jézust koronázzátok!
6. Mily boldogság lesz majd, ha fenn / A Jézus előtt állok,
És mindörökké zenghetem: / Királya Jézust, Jézust koronázzátok!